

ченца, едната бѣше майка, а другата баща имъ. Както ний съ баща ти сме събирали камъкъ по камъкъ, дърво по дърво до гдѣто направимъ къщата, въ която живѣемъ сега, така и тѣзи птиченца сж събирали сламчица по сламчица, до гдѣто си направихтъ гнѣздото; както ний съ трудъ сме те родили и отгледали, така и тѣзи птиченца съ трудъ сж несли яйца, съ трудъ сж излюпили пиленца и съ трудъ ги отгледватъ сега. Помисли си, Драганчо, какво би станжло съ насъ и тебе, ако дойдѣхж нѣкои лоши хора да развалятъ къщата ни и вземжтъ тебе? Не ли ти, може би, отъ жалость да умрѣишъ, както и ний? Ето защо не трѣбва да се развалятъ гнѣздата и да се взематъ рожбитѣ на птицитѣ. Но има и друго.“

— „Какво е то, мамо?“ попита Драганчо.

— „Видѣли съ какво хранятъ птичкитѣ пиленцата си?“

— „Съ скакалци, мамо.“

— „Тѣй, Драгане, тѣ ги хранятъ съ скакалци, нѣ zapomни, че тѣ ги хранятъ и съ други насѣкоми, които щѣхж да поврѣдихтъ всичкитѣ растения, ако не бихж ги истрѣбвали птицитѣ.“

Драганчо изслуша всичко това съ внимание и каза: „Мила майко, азъ отъ сега натѣй вече нѣма да развалямъ птичитѣ гнѣзда и нѣма да вземамъ малкитѣ имъ пиленца.“ И наистинна, Драганчо станжлъ добро момче, и поучавалъ другитѣ дѣца да не развалятъ гнѣздата на птицитѣ и да не имъ взематъ малкитѣ рожбици.

